

РЕШЕНИЕ

№ 1423

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100500301 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от В. Б. В., действаща чрез процесуалния си представител, срещу неизгодните части на решение № 11897 от 28.10.2022 г., постановено по гр. д. № 2243/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 25 с-в.

С обжалваната част от решението районният съд е признал за установено по предявените от „Топлофикация София“ ЕАД срещу В. Б. В., установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, че ответникът дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата 832,41 лв. - главница, представляваща стойността на потребена и незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. ****, аб. № 244527, за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г. и сума в размер на 30,69 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.08.2018г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва върху двете суми от 15.09.2021г. до изплащане на вземането, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.дело № 53790/2021г. по описа на СРС, 25 състав.

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението е неправилно в обжалваната установителна част, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Изтъква се, че В. Б. В. в разглеждания случай няма качество на потребител на топлинна енергия. Моли се решението в обжалваната част да бъде отменено, а предявените искиове да бъдат отхвърлени в обжалваните части, като се присъдят направените пред двете инстанции разноски.

В установения от закона срок, въззиваемият „Топлофикация София“ ЕАД, е депозирал отговор на въззивната жалба. С него се излагат съображения за неоснователност на въззивната жалба. Претендира се присъждане на сторените пред въззивната инстанция разноски.

Третото лице - помагач не е взело становище по въззивната жалба.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правни норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми.

Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

По така предявения иск в тежест на „Топлофикация София“ ЕАД е да докаже основанието, размера и изискуемостта на претендираните вземания, т.е. съществуването на договорни отношения между него и ответника през посочения период, както и че през този период е доставил в имота на ответника твърдяното количество ТЕ, която е била отчетена и доставена в съответствие с действащите нормативни актове, а също и нейната стойност.

Видно от представения по делото нотариален акт № 105/1996г. ответникът е прехвърлил собствеността върху топлоснабдения недвижим имот на сина си Р.И.С., като си е запазила правото на пожизнено и безвъзмездно право на ползване върху продаваемия имот.

С оглед на изложеното, съдът приема, че за процесния период между въззиваемия и жалбоподателя съществува облигационно правоотношение по доставка на топлинна енергия.

При наличието на вещни ползватели върху имота, съдът счита, че сумите за потребена топлинна енергия следва да бъдат заплащани от тях, а не от собственика на имота. Идеята на законодателя е дължимите суми да се заплащат от лицата, действително потребяващи топлинна енергия, като при наличието на вещни ползватели именно те са лицата, дължащи заплащане на топлинната енергия. Това е така, тъй като с учредяване на правото на ползване върху вещта собственикът се лишава от правомощията си да упражнява фактическа власт върху нея. Ето защо и собственикът в такъв случай не може да бъде определен като потребител на топлинна енергия.

Независимо от това, в случай, че беше подадена молба декларация за откриване на партия от страна на собственика на имота Р.С., то облигационните отношения по доставка

на топлинна енергия биха възникнали между него и топлофикационното дружество. В настоящия случай обаче липсват доказателства за представена такава декларация, поради което неоснователно е това оплакване на жалбоподателя. Самият факт, че са издавани фактури на името на С., при липса на доказателства за подадена молба - декларация за откриване на партия на негово име, не може да обоснове възникнало облигационно правоотношение между него и въззиваемото дружество.

Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия, като след изтичане на едномесечния срок от публикуването на общите условия те влизат в сила и без изричното им приемане от купувача. С публикуване от топлопреносното предприятие на одобрените от ДКЕВР Общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, договорът за продажба се счита за сключен с конклюдентни действия и общите условия обвързват ответника. Тоест, се установява, че между страните е възникнало правоотношение по договор за покупко-продажба /доставка/ на топлинна енергия, при правата и задълженията, уредени в ОУ и ЗЕ /чл. 153, вр. чл. 149 ЗЕ/. По силата на посочената уредба потребителят-купувач е длъжен да заплати цената на доставената топлинна енергия в 45 – дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Собственик на отоплен имот е страна в правоотношението и дължи заплащане цената на потребената ТЕ ежемесечно, като щом е предвиден срок, той кани, а не фактът на получаване на съответни фактури.

Предвид изложеното, съдът приема, че между страните в настоящото производство съществува действително правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия съгласно ЗЕ, като този договор за продажба се счита за сключен при публично оповестените общи условия с конклюдентни действия – по арг. от чл. 150 от ЗЕ.

Съгласно чл. 142, ал. 2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите, като съгласно чл. 145, ал. 1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, могат да купуват топлинна енергия от доставчик, избран с решение на общото събра-ние на етажната собственост. За избора се съставя протокол съгласно Правилни-ка за упражняването, реда и надзора в етажната собственост (чл. 149а от ЗЕ). Това в случая е сторено, видно от приложения по делото протокол на ЕС. Ето защо, третото лице помагач е поело задълженията на топлинен счетоводител за про-цесната сграда по силата на сключен договор. Отделно, следва да се посочи и че когато договорът с лицето по чл.139 б ЗЕ е

прекратен, съгласно чл. 61 от Наредба № 16-334/2007г., разпределението на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се извършва само от топлопреносното предприятие или от доставчика, т.е., от ищеца, съобразно методиката по приложението към наредбата. Следователно, липсата на договор с лице по чл. 139 6 ЗЕ няма отно-шение към съществуването на задължението за заплащане на топлинна енергия.

От заключението на вещото лице – топлотехник по приетата съдебна экс-пертиза пред СРС, което съдът кредитира като обективно, изчерпателно и мотивирано, се установява, че ФДР е разпределяло ежегодно ТЕ, след отчет на уредите за дялово разпределение. От техническа гледна точка, наличието на метеорологична проверка, със заключение „съответства“ е дало основание на вещото лице да заключи, че за този период ОТ е било годно средство за техническо измерване.

Относно дължимата главница съдът възприема заключението на вещото лице по СТЕ, тъй като главницата е изчислена без предишни просрочени или неплатени сметки и без изравнявания за периоди извън процесния. В него не е включена и сумата за услугата дялово разпределение. Вещото лице по СТЕ е установило реално потребеното количество топлоенергия за процесния период и я е остойностило. С оглед на изложеното, съдът намира доказан и размерът на потребената ТЕ.

Неоснователни са изложените във въззивната жалба оплаквания за недължимост на главницата за дялово разпеделение.

Съгласно чл. 22, ал. 1 от общите условия клиентите заплащат на ищеца стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването, обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г.). Разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ възлага отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределене самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата „дялово разпределение на топлинната енергия“ е определен в ЗЕ.

По силата на разпоредбата на чл. 139в, ал. 2 и ал. 3, т. 4, с договорите между топлопреносното предприятие и топлинните счетоводители се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ тази продажба се осъществява при публично известни общи условия, а според последните купувачите са длъжни да заплащат на продавача сума за услугата дялово разпределение. Чл. 156 ЗЕ урежда отношенията между

топлопреносното предприятие и потребителите на топлина енергия в сгради - етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

С оглед на изложеното, правилни са изводите на СРС, че се дължи главница за дялово разпределение.

Във въззивната жалба са обективирани оплаквания за недължимост и на мораторната лихва. Претенцията за лихва е била изцяло отхвърлена от СРС, както по отношение на лихвата върху потребената топлинна енергия, така и по отношение на лихвата върху главницата за дялово разпределение. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че в случая приложими са общите условия от 2016г., а не тези от 2014г., както е приел СРС, поради което ищецът въобще не е следвало да представя доказателство за датата на публикуване на фактурите.

Поради съвпадане крайните изводите на двете съдебни инстанции, решението в обжалваната част следва да се потвърди.

По разноските за въззивната инстанция:

На въззиваемия на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК следва да се бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната част решение № 11897 от 28.10.2022 г., постановено по гр. д. № 2243/2022г. по описа на Софийски районен съд, 25 с-в.

ОСЪЖДА В. Б. В., с ЕГН: *****, с гр. София, ж.к. „****“, бл. ****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК разноски за въззивната инстанция в размер на 100 лв.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на „Топлофикация София“ ЕАД - „Техем сървисис“ ЕООД.

В останалата част първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____